

NAJLEPŠE MESTO  
NA SVETU JE OVDE



Fransesk Miraljes i Kare Santos

# Najlepše mesto na svetu je ovde

Prevela sa španskog  
Sena Banjac

Mono i Manjana  
2012.

*Naslov originala*

El mejor lugar del mundo es aquí mismo, Francesc Miralles Montijoch,

Care Santos Torres

Copyright © 2008 Francesc Miralles Montijoch, Care Santos Torres

Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, 2012

Objavljeno u saradnji sa Sandra Bruna Agencia Literaria, SL

Sva prava zadržana

*Izdavač*

Mono i Manjana

*Za izdavača*

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

*Glavni i odgovorni urednik*

Srđan Krstić

*Urednik*

Ivana Benović

*Prevod*

Sena Banjac

*Lektura*

Vladimir Stokić

*Dizajn korica*

Ivana Flegar

*Kompjuterska priprema*

Mono i Manjana

*Štampa*

Sajnos, Novi Sad

E-mail: [office@monoimanjana.rs](mailto:office@monoimanjana.rs)

[www.monoimanjana.rs](http://www.monoimanjana.rs)

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.134.2-31

MILJARES, Francesc, 1968-

Najlepše mesto na svetu je ovde / Francesc Miralles i Kare Santos ; prevela sa  
španskog Sena Banjac. - Beograd : Mono i Manjana, 2012 (Novi Sad : Sajnos). -

148 str. ; 21 cm

Prevod dela: El mejor lugar del mundo es aquí mismo / Francesc Miralles Montijoch,  
Care Santos Torres.

ISBN 978-86-7804-704-6

1. Santos, Kare, 1970- [autor]

COBISS.SR-ID 189926156

*Za Sandru Brunu, uvek magičnu*



*„Nikada ne treba uskratiti gostoprimstvo strancima, jer ima  
onih koji su, ne znajući to, bili u društvu anđela.”*

Poslanica Jevrejima 13:2

*„Ne tuguj što se sve završilo, raduj se što se dogodilo.”*

L. E. BOURDAKIAN





PRVI DEO

**Šest mađioničarevih stolova**



## Pod nebom bez snova

Nedelja popodne je loš trenutak za donošenje odluka, pogotovo kad januar prekriva grad sivim plaštom koji guši snove.

Iris je izašla iz kuće nakon što je ručala sama pred televizorom. Sve do smrti svojih roditelja u saobraćajnoj nesreći, nije pridavala značaja činjenici da nema dečka. Možda zbog neizlečive stidljivosti, bilo joj je sasvim normalno to što joj se u njenih trideset i šest godina ljubavno iskustvo svelo na neuzvraćenu platonsku ljubav i nekoliko kratkih veza.

Od onog užasnog događaja, međutim, sve se promeni-  
lo. Dosadne radne dane operatera na telefonu osiguravajuće kompanije više nisu nadomešćivali porodični vikendi. Sada je bila sama. A najgore od svega bilo je to što je izgubila čak i sposobnost da sanja.

Bilo je trenutaka kad je Iris mogla da smisli svakakve avanture koje su davale smisao njenom životu. Zamišljala je, na primer, sebe kako radi za neku nevladinu organizaciju u kojoj se neki saradnik povučen kao ona, zaljubljuje do daske u nju i u tišini joj se zaklinje na večnu ljubav. Razgovaraju preko šifrovanih pesama koje samo oni mogu da odgonetnu, odlazeći uzvišeni trenutak u kome će se spojiti u beskrajnom zagrljaju.

Te nedelje, prvi put, bila je svesna da se i to završilo. Nakon što je rasklonila sa stola i isključila televizor, teška tišina ispunila je njen stan. Osećajući da joj nedostaje vazduha, otvorila je prozor i ugledala olovno nebo bez ptica.

Zakoračivši na ulicu imala je loš predosećaj. Nikuda se nije uputila, ali je uprkos svemu osećala da je nešto strašno vreba i privlači poput ambisa.

Kao i svake nedelje, stambeni kvart u kome je živela Iris bio je pust kao i njena duša. Ne znajući zbog čega, uputila se ka mostu ispod koga su prolazili lokalni vozovi.

Hladan i piskutav vetar šibao joj je kosu dok je posmatrala jarak izbrazdan šinama nalik na sjajne ožiljke. Iris pogleda na sat: pet popodne. Uskoro će proći voz u pravcu severa. Nedeljom je išao po jedan na svaki sat.

Znala je da će, tri sekunde pre nego što se pojavi, most podrhtavati kao da je mali zemljotres. Pravo vreme da se nagne ka ponoru i prepusti sili gravitacije. Kratak let sve dok je ne udari voz, a ona dotakne zemlju.

Sve bi se desilo veoma brzo. Šta je jedan trenutak bola u poređenju sa životom ispunjenim gorčinom i razočaranjem?

Jedino ju je rastuživalo razmišljanje o svemu što će zauvek ostaviti nedovršeno. Iz nekog razloga, takođe ju je mučilo saznanje da će uznemiriti putnike u vozu. Saobraćaj bi bio zaustavljen dok njeno beživotno telo bude čekalo sudiju i forenzičara. Sva sreća da nedeljom ima malo putnika, a i oni koji putuju obično ne žure. Ova neprilika neće ih naterati da propuste neki bitan sastanak, i to ju je tešilo.

Dok je razmišljala o tome, most je počeo da se trese i osetila je kako joj se telo spontano savija ka napred. Bila je na korak da zatvori oči kako bi se prepustila padu, kad ju je prasak iza leđa odjednom zaustavio.

Iris se okrenula, stegnutog srca od šoka, i ugledala dečaka koji je imao nešto više od šest godina. U ruci je držao ostatke balona koji je probušio da bi je uplašio. Pozdravio ju je kratkim grohotom pre nego što je otrčao niz ulicu.

Ispratila ga je pogledom osetivši kako joj hladan znoj curi niz potiljak i ruke. Volela bi da ga je pojurila dok ga ne uhvati. Ali ne da ga ukori, kako je mislio mališan, već da ga zagri jer joj je spasao život.

Pre nego što je uspeła da dođe do njega, jedna debela žena je izašla iza ugla s užarenim obrazima i pozvala ga:

– Anhele!

Dečak požuri da se uhvati za majku i pogleda ka Iris sumnjivo, kao da se plaši da bi mogla prijaviti njegov nestašluk.

Ali Iris nije pomislila ni na šta od toga. Samo je plakala bez prestanka jer je počinjala da shvata šta umalo nije uradila.

Kad su suze prestale da joj magle oči, odjednom je ugledala kafe koji nikada ranije nije videla, na uglu pored koga je tako često prolazila.

„Mora da je nov”, reče u sebi, premda se izgled lokala nije slagao s tom pretpostavkom.

Možda je mogla da prođe pored onih irskih pabova, koji liče jedan na drugi, da ovaj nije imao autentičan izgled koji ga je činio jedinstvenim. Unutra su dve žućkaste lampe visile nad starinskim stolovima koji su, za to doba nedeljom, bili puni.

Ali, ono što joj je najviše privuklo pažnju bio je svetleći natpis koji je isprekidano treptao iznad ulaznih vrata, kao da se trudio da privuče njenu pažnju. Iris je zastala na trenutak i tiho pročitala:

NAJLEPŠE MESTO NA SVETU JE OVDE

## Oblaci koji prolaze

Ime je bilo veoma dugo i čudno za jedan kafe. Možda je to – bila je znatiželjna po prirodi – bilo ono što ju je navelo da uđe. Prešavši preko praga, niko od mušterija nije podigao glavu kako bi je pogledao, a činilo se da nisu ni primetili njeno prisustvo.

Jedino je čovek za šankom, starac bujne sede kose, primetio kada je ušla i pozdravio je s osmehom.

Od šest stolova, pet su zauzimali parovi ili grupe prijatelja koji su ćaskali tako tiho da se jedva moglo čuti išta od onoga što govore.

Kako su tim delom susedstva uvek prolazili isti ljudi, Iris se iznenadila što ne poznaje nijednu mušteriju kafea u kome se upravo tada čula stara pesma Bitlsa koju je mnogo volela kao tinejdžerka:

*„And in the end, the love you take is equal to the love you make...”<sup>1</sup>*

Stala je nakratko slušajući ovu pesmu koja joj je vraćala sećanja koliko draga, toliko daleka. Zatim je krenula da

---

<sup>1</sup> Engl. I na kraju, ljubav koju primaš jednaka je ljubavi koju stvaraš. (*Prim. prev.*)

izađe iz lokala, ali joj je čovek sede kose gestom iza šanka pokazao da može da sedne za slobodan sto.

Iris se nije usudila da mu protivreči.

Kao da je zbog slušanja muzike sada primorana da naruči, poslušno je sela i zamolila za šolju tople čokolade.

Energičnu pesmu Bitlsa pratila je spora balada Leonarda Koena: *I'm your man*.<sup>2</sup>

Dok je približavala usnama toplu čokoladu, Iris se osećala iznenađujuće dobro.

Na neki način, osećala se da je dobrodošla kod onih stranaca u kafeu koji su se sporazumevali šapatom.

Napola je sklopila oči dok je u glavi prevodila pesmu tog kantautora iz Kvebeka koji je bio kuvar u jednom zen hramu (pročitala je to u nekom časopisu) pre nego što se vratio na scenu. Balada je išla otprilike ovako: *Ako želiš doktora, pregledaču svaki delić tebe. Ako želiš vozača, popni se unutra. Ili, ukoliko si ti ta koja želi da me provozu, znaš da to možeš jer...*

... ja sam tvoj.

Iris otvori oči uplašena.

Pomisli da je čula taj muški i ozbiljan glas u mislima, ali istina je bila da je neki čovek sedeo za stolom, baš preko puta nje. Radoznalo ju je posmatrao oslanjajući bradu na koren šake. Po licu bez bora reklo bi se da je bio njenih godina, iako je zbog sede kose izgledao starije.

Primereno bi bilo zamoliti ga da odmah ode – reče. Osnovna pravila ponašanja nalažu da, čak iako je lokal pun, treba zatražiti dozvolu da bi delio sto s nekim. Međutim, pre nego što to učini, nije mogla da ne pita iznenađeno:

– Kako si pogodio?

---

<sup>2</sup> Engl. Tvoj sam. (*Prim. prev.*)